

Listopadové zamyšlení

Sn každý, kdo přijde na náš hřbitov, vzpomenout na své zesnulé, vstoupí také do hraběcí kaple. Zde uprostřed je pískovcová deska, která bývala překryta litinovou náhrobní deskou s erby hrabat Haugwitzů a Friessů, kde jsou v německém jazyce uvedena životní data zesnulé hraběnky. Tak jako mohutný litinový oltář je i tato deska výrobkem dávno zaniklých bojkovických železáren, které patřily zeti zemřelé, hraběti Larisch-Mönnichovi.

Nahlédneme spolu do archivů, abychom se dozvěděli něco málo o životě lidumilné hraběnky Haugwitzové. Dne 17. srpna 1769 se v rodině říšských hrabat Friessů narodila dcera, která dostala jméno Žofie. Z dětství zatím toho mnoho nevíme. Dle dobového obrazu, který je

v zámku v Lysicích, je zobrazena matka Anna Escherna hraběnka Friess se svými čtyřmi dospělými dětmi: Josefem, Viktorií, Žofií a Mořicem. V mládí Žofie studovala a žila ve Vídni. Její matka se dokonce stala dvorní dámou Marie Terezie, od které obdržela emailovou a zlacenou tabatěrku s brilantovými iniciálami M. T.

Významná francouzská portrétistka Vigeé - Lebrunová namalovala mladou 25letou Žofií ve Vídni v r. 1794 ve svých memoárech vzpomíná Žofiiny hudební schopnosti, herecké schopnosti, ale především její nádherný hlas. Obraz je proveden téměř v životní velikosti. Žofie je oděna v antickém šatě, drží lyru. Její tvář je výrazných rysů, na tmavých rozpuštěných vlasech je posazen věnec z divokých listů. Dne 7. srpna 1794 se 25letá Žofie vdává. Za manžela si bera o rok mladšího Jindřicha Viléma hraběte Haugwitz, který byl c. k. komoří a doživotní člen panské sněmovny, majitel panství Náměště nad Oslavou a Kojetína. V letech 1784 - 88 studoval ve Vídni a je pravděpodobné, že se zde potkal se svou budoucí manželkou. Byl hlavou katolické větve Haugwitzů.

V r. 1797 se jim narodil syn Karel Josef, v dalším roce dcera Žofie a následovala ještě dcera Jindřiška. Jejich manželství však nebylo šťastné a harmonické. Po dobrovolném a smírném rozchodu manželů kupuje dne 30. března 1803 hraběnka Haugwitzová od hrabat bratrů Quiardů za 277 000 zl. světlovské panství a za 80 000 zl. léno vasilské.

Jako nová majitelka velkého panství na strategické výspě Moravy a sousedních Uher byla si jistě vědoma počátečních těžkostí spojených s hospodářskými i politickými problémy, před které byla nyní postavena. Jejím prvořadým cílem a snahou bylo hospodářsky a na vyšší úroveň dostat toto rozsáhlé a částečně zadlužené panství. Tehdy byl Nový Světlav, do kterého se i se svými dětmi a některými úředníky nastěhovala, stále ještě pevným hradem s padacím mostem a důmyslným opevněním. Zde jí jistě scházelo vídeňské i náměšťské kulturní prostředí, především však vyspělá hudební produkce, která byla provozována v Náměšti. Postupně buduje ze Světlava středisko hudebního života kraje a hledané dostaveníčko tehdejší vznešené společnosti. Velikým úsilím jejího hospodářského správce Ant. Jackla došlo ke zvelebení hospodářství, které se projevilo ekonomicky. V r. 1820 byla zásluhou paní hraběnky a za jejího přispění postavena nová školní budova. Jako nový učitel a zámekový kapelník se uplatnil 21letý Daniel Zedník, který ve své písemné kvalifikaci uvedl, že umí řídit orchestr, sborový zpěv, hru na varhany a fortepiano, violu a dechové nástroje. Proto paní hraběnka nechala ze svých poddaných vyškolit 48 hudebníků, kteří v její společnosti, ale i poddaným, hrávali na Světlavě. Na své náklady dala opravit ve zdejší kostele barokní varhany a vybít kostel. V r. 1822 nechala kostel pokrýt novým šindelem s oběma šestibokými kaplemi na hřbitově.

U svých poddaných byla paní hraběnka velmi oblíbena pro své sociální citění a dobré srdce. Byla to žena liberálních názorů snažící se vymanit z pout přísných šlechtických tradic a zvyklostí. Proslula svou neobvyklou závětí, která je pozoruhodná. Ve své závěti uvádí: "Protože jsem si tak zamilovala moje panství Světlav, je mým bezprostředním přáním a vůlí, abych tu na Světlavě měla svůj hrob..." Hraběnka Žofie Haugwitzová, která byla kalvíňka, zemřela v pondělí 27. dubna 1835 ve věku nedožitých 66 let. Ve svém testamentu dále uvádí:

Moje tělo budiž s nejnnutnějším opatřením uloženo do mého posledního lože, budiž tak dlouho stráženo a pozorováno, až moje smrt nad vši pochybnost zjištěna bude. Pročež pověřuji 4 strážce, každému budiž vyplaceno 20 zl. za odšťídanou hlídku, pak za mé tělo, které opustila odlučitelná duše k milosti a milosrdenství svého Stvořitele bez všeho násilí, 6ti chudým mužům, kteří mne k hrobu ponesou, budiž jednomu každému po 5 zl. vyplaceno, duchovním určuji za pohřeb 100 zl., při této příležitosti budiž chudým mého panství 100 zl. rozděleno.

Ústavu chudých v Bojkovicích (chudobinci) určuji 50 zl., normální škole a invalidnímu fond. každému po 50 zl., protestantskému kostelu ve Vídni odkazují 100 zl. Bojkovickému kostelu odporučím 500 zl., aby každoročně v den mého úmrtí motlitby za mne byly držány. (brzy bylo zapomenuto, protože byla kalvíňkou, nemohla být pochována v kryptě kostela).

V další části závěti jsou stanovena dědinská práva rodinných příslušníků a rodinných přátel. V dalších bodech závěti se uvádí:

Mým úředníkům spolu s juticiárem odkazují po mé smrti roční penzi následující tak dlouho, dokud žijí budou. Ti, kteří u mne 40 let bez přerušení byli zaměstnáni, celý služební obnos peněžní i s deputátem celoživotně. ti, kteří mají u mne 30 let služby, 3/4 gáže celoživotně, ti, kteří mají 20 let služby, obdrží poloviční služné a deputát, ti, kteří 10 let jsou ve službách, obdrží 1/4 služného a čtvrtý díl deputátu, můj kočí Dionýsius Nátešta mimo plat obdrží i naturálie, totéž můj sluha Mates, však jak svrchu psáno dle služebních let, drábům, podkoním, služebným děvčatům, správcům ovčírén, ovčákům, odkazují celoroční služné spolu s deputátem, což může být zapláceno ve dvou dávkách během roku. Muzikantům odkazují každému jednomu roční odměnu tak, jak ji obyčejně dle svých zásluh brávali.

Závět obsahuje celkem 19 bodů, ve kterých je na všechny pamatováno, jak na rodinné příslušníky, přátele, tak v dosud u šlechty v neobvyklé míře na své poddané. Poslední vůle, kterou vlastnoručně a při plném vědomí podepsala dne 20. 7. 1833 na Novém Světlavě, zveřejněna byla v c. k. zemském právu dne 5. 5. 1835, při jeho jednání.

Letos je tomu již 170 let, kdy tato vzácná a vzdělaná žena hraběnka Žofie Haugwitzová odešla ze života našich předků. Do jejich srdcí se hluboce zapsala pro své do té doby nevidané sociální citění se svými poddanými. Zaslouží si i naši úctu a tichou vzpomínku.

Z různých pramenů

Oldřich Juračka

Kam jste se poděly, naše mladé časy....?

Minulé vzpomínání na naše dětství jsem přerušil na konci 1. třídy. Nastaly prázdniny. Krásné, dlouhé dva měsíce, plné her a dobrodružství. Už jsme se cítili velkými a samotné činžáky už nám byly malé a hlavně, tam jsme byli pořád na očích dospěláků. Začali jsme pořádat výpravy do Korábu a do Řík. Kdo už dneska ví, kde a co to byl Koráb....? Bylo to obecní smetiště. Jáma, tak 50x50m, vykopaná snad jako zdroj zeminy a kamene při stavbě železniční tratě. Byla asi 300m jihovýchodně od činžáků v Komenské uličce. Postupně byla zavážena odpadky a smetím. To, co dospělí považovali za bezcenný odpad, pro nás kluky bylo nalezištěm pokladů. Zpočátku nás tam nejvíce lákal protiletecký kryt, který tam byl vykopán na konci 2. světové války. Ale naši otcové byli nepřející a vchod do krytu zasypali. Prý aby se nám tam nic nestalo! Taková škoda. My jsme tam měli klubovnu, tak jak Rychlé šípy, které jsme hltali v Mladém hlasateli, Vpředu nebo v Junáku. Dál ale zůstal Koráb naší pravidelnou zastávkou při cestě do Řík. Vždycky se tam něco našlo, co se nám hodilo. Třeba plotny ze starých sporáků, ze kterých jsme dělali sekance do praků, nebo jsme z nich stavěli pece. V Říkách jsme byli úplně ve svém živlu. Stavěli jsme hráze, chytali ryby a raky. S tím jsme měli ale neustálé problémy. Z domu jsme věděli, že se to nesmí, že je to pytláčení, ale ta touha - sám si chytit rybu, ta byla tak silná.... Asi to byl nějaký pračlověčí pud, který nás k tomu nutil. Celé naše dětství tím bylo protkáno. Nikdy nezapomenou na chuť první rybky upečené na prutu nad ohýnkem v Říkách. Bez soli a bez kmínu. Vlastníma rukama chycená a vykuchaná, snad grundle, snad mřenka. Říkali jsme těm rybkám šlíže. Nikdy v životě mě ryba nechutnala tak skvěle jako tenkrát. Jenže, tak jak my jsme číhali na rybu a chytali je, tak na nás číhali a nás chytali rybáři. Pan Hadravský a pan Knichal. Ale tím to bylo napínavější.

Dalším našim rejdištěm byla cihelna. Strojovna a kruhová pec uprostřed podkovy hliniště, ze kterého se těžil jíl pro výrobu cihel. Hliniště každým dnem těžby ukusovalo z „Panského lánů“, který sahál až po činžáky.

Lození po stěnách hliniště, závody, kdo z větší výšky skočí dolů, a hlavně ježdění na vozících, které se používaly k dovážení hlíny od hliniště ke strojům. Když se v cihelně nepracovalo, vytlačili jsme vozík po kolejích od strojovny nahoru ke hliništi. Vylezli na něj, vytáhli klacek, kterým byl vozík „zasprajcovaný“ a rozjeli se. Napřed pomalu, ale čím dál rychleji a rychleji. Na nerovných kolejích to s námi házelo a rumplovalo, my jsme řvali radostí a také trochu strachem. Už se blížil protisvah, na kterém se vozík zastavil. Byla to rampa do strojovny. Ta nás zastavila a po ní jsme zase, už pomaleji, sjeli na nejnižší bod tratě, kde jsme zůstali stát. Zase jsme křičeli radostí a úlevou, že to máme za sebou. Znovu jsme se opřeli do vozíku a tlačili jej nahoru k hliništi. Úmorná dřina to byla, než nás 5 nebo 6 malých kluků vytlačilo vozík až na horní konec tratě. A zase jsme naskákali a jeli. Tak jsme řádili, dokud nás někdo neprohnal.

Nemusím snad zdůrazňovat, jak to bylo nebezpečné. A jedenkrát jsme jen o vlasek unikli velikému neštěstí. Jak už to bývalo, starší sourozenci měli na starosti mladší. Vraťka měl hlídat čtyřletou Zdenku. Pro osmiletého kluka to byla pochopitelně otrava. Tak jsme ji utekli. Zdena zůstala na činžácích a my jsme řádili v cihelně. Vytlačili jsme vozík nahoru a rozjeli se. Najednou po kolejích proti nám běží Zdena! Našla nás. Řvali jsme na ni, ať uhe, ale marně. Pořád běžela po kolejích. Kudy taky, když kolem byla tráva vyšší než ona sama. Vozík nabíral na rychlosti. Vzdálenost mezi námi a Zdenou se každým okamžikem zkracovala. A teď - ke vši hrůze, Zdena spadla mezi koleje. Vraťka se celou tu dobu snažil vozík ubrzdít právě tím klackem, který jsme používali k zajištění vozíku nahoře. Nedařilo se mu to. Klacek se nakonec dostal pod kola vozíku. Vraťka, který pevně držel jeho druhý konec to vymrštilo velikým obloukem ven, kus od tratě. Vozík na klacku vykolejil a převrátil se na bok. My ostatní jsme se z něj vysypali jako brambory, do vysoké trávy. Najednou bylo ticho. Takové napjaté, strašné ticho. První, co jej porušilo, byl pláč Zdeny. Sláva, žije!! Nepřejeli jsme ji. Vraťka k ní běžel a křičel na ni, že nesmí doma ani ceknout o tom, co se stalo. Všichni jsme byli potlučení. Ale jen tak, normálně, jak kluci i děvčata v ten čas potlučení bývali. Pozoruhodné bylo, jak jsme tehdy, jako děcka, dokázali držet jazyk za zuby a nežalovat na sebe.

Než jsme se nadáli, byly prázdniny pryč. Začal školní rok 1948 - 49. Moc se toho ve škole změnilo. Ve třídě už nevisel obraz pana prezidenta Beneše, ale Gottwalda. Ze třídy zmizel kříž s ukřižovaným Kristem. Měli jsme také novou třídní, paní učitelku Šálovou. V prvních dnech nového školního roku zemřel pan prezident Beneš. Paní učitelka nám o něm vyprávěla, jaký to byl skvělý člověk, jak se zasloužil o naši svobodu. Zakrátko na to bylo 11. výročí úmrtí prezidenta Masaryka. Zase jsme od ní slyšeli o jeho životě. Dozvídali jsme se, že Masarykovou zásluhou jsme získali národní samostatnost a vymanili se z třístaleté habsburské poroby.

Byli jsme malí a nic jsme nevěděli o akčních výborech, které prověřovaly politickou spolehlivost učitelů. Nevěděli jsme, že mezi učiteli probíhají čistky. Nic jsme nevěděli o výnosech ministra školství Zdeňka Nejedlého, které zapovídaly učit děti v tomto duchu. Až s odstupem mnoha desetiletí smekám před statečností paní učitelky Šálové, které muselo být jasné, že jí jde o existenci. Byla poslední učitelkou, od které jsme slyšeli o prezidentech Masarykovi a Benešovi něco dobrého.

Pokud někdo z mých vrstevníků najde v tomto vyprávění nějaké nepřesnosti, prosím za prominutí. Lidská paměť není dokonalá ani stoprocentní.

Petr Vašina

POZVÁNKA □ POZVÁNKA □ POZVÁNKA □ POZVÁNKA □ POZVÁNKA □ POZVÁNKA

TJ Sokol Bojkovice pořádá tradiční již

V. všeobecnou sběratelskou BURZU

na zahájení sběratelské sezóny, která se uskuteční

v sobotu dne 19. listopadu 2005

od 9.00 hodin v místní sokolovně.

Součástí burzy bude výstava pohlednic i fotografií starých Bojkovic a okolí a jako novinka MINITRH sportovních potřeb a oblečení.

**Přijďte využít osvědčených a levných sportovních věcí
- hlavně pro stále rostoucí děti.**

Přineste vše, co máte k nabídnutí.

Vstup i stoly zdarma. Každý je srdečně vítán.

*TJ Sokol Nezdenice - turisté
pořádají*

Kateřinskou zábavu

Sobota 26. listopadu 2005

ve 20 hodin

Kinosál Nezdenice

Cimbálová muzika

Jaroslava Pavlíka

a Světlovan z Bojkovic

vstupné 50,- Kč

Setkání pětasedmdesátníků v Bojkovicích

V sobotu 10. září 2005 jsme se sešli bojkovští rodáci ročníku 1930, včetně svých vrstevníků, kteří se do našeho města přistěhovali, abychom společně oslavili své pětasedmdesátiny. Sešlo se nás 32.

Pětasedmdesát let - tedy tři čtvrtě století - je jistě pěkný věk, který však na mnohých „zapracoval“ tak, že se již neobejdou bez francouzských holí či jiných ortopedických pomůcek. Proto jsme uvítali nabídku pana starosty Mgr. Josefa Langra, abychom se sešli v obřadní místnosti městského úřadu. Zde v příjemném prostředí byl každý účastník přivítán našim obvyklým zvykem - štamprlí slivovice a koláčkem. V 11.30 hod. jsme byli přijati na městském úřadě. Po slavnostním uvítání matrikářkou paní Holářovou k nám osobně promluvil starosta pan Mgr. Josef Langr. Každý jsme dostali pamětní list, ve kterém nám představitelé našeho města přejí u příležitosti našeho setkání hodně zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let. Navíc dostala naše „děvčata“ ještě krásný karafiát. I když náš ročník byl přijat na městském úřadě již počtvrté, musíme jako vždy předtím říct, že toto poslední bylo opravdu nejkrásnější a zanechal v nás na dlouhou dobu ty nejhezčí vzpomínky. Závěrem tohoto slavnostního přijetí nás čekalo ještě jedno milé překvapení. Naše Jindřiška Mizerová složila, lépe řečeno „ušila nám všem na míru“ básničku - Pozdrav pětasedmdesátníkům - kterou nám osobně přednesla.

Dovolte mně, abych vás čtenáře Našeho Bojkovska seznámil alespoň s úvodní a závěrečnou slokou:

Už jsme se dočkali toho věku,

proti němuž není léku.

Letos je to právě sedmdesát pět let,

co spatřili jsme tento svět.

*Děkujeme Ti, živote, za ten tvůj dar,
nikdo neví, kolika se ještě dočká jar.*

*Děkujeme Ti také, že se můžeme smát,
z našeho setkání se spolu radovat.*

Na konec přijetí našeho ročníku na městském úřadě jsme se zapisovali do městské kroniky. Děkujeme Vám pane starosto, i Vám paní Holářová a paní Turčínková za milé přijetí a těšíme se za pět let u příležitosti našich osmdesátin na další setkání s Vámi.

Po tomto slavnostním přijetí jsme se společně vyfotografovali a přešli do restaurace TIS, kde jsme měli připraven oběd a posezení.

*„Hodně zdraví na těle i na duši,
pěkné zážitky s těmi, co si to zaslouží
a shovívavost k hlouposti.*

*Dále mnoho radosti i pěkných maličkostí
a málo starostí z nepodstatných nepříjemností“.*

Tento verš zazněl v uvítacím projevu bojkovských pětasedmdesátníků a věřte, že všichni si z toho něco vybrali. Po výborném obědě a vzorné obsluze personálu restaurace TIS jsme si zavzpomínali na naše mladá léta, radosti i životní strasti. Asi v 15 hodin přišel mezi nás náš starý známý a velmi oblíbený komenský ŠRAML, který nám zahrál písničky našeho mládí. A nebylo to jen pasivní poslouchání. Také jsme si společně zazpívali pěkné slovácké písničky a chorál čerstvých pětasedmdesátníků byl slyšet i za hranicemi restaurace TIS a nemusel by se za něj stydět ani Sbor moravských učitelů.

Ne všichni se však našeho setkání mohli zúčastnit, neboť odešli z našich řad, odkud již není návratu. Zemřelo již 26 „chlapců“ a 7 „děvčat“ - a to je opravdu hodně.

Naše setkání bylo opravdu moc a moc pěkné - sešlo se nás hodně a i počasí nám přálo. A co si přát do budoucna. Dvojnásob toho, co jsme si přáli při našich 65 i 70, to je zdraví, přiměřené k našemu věku, a radost z našich dětí, vnoučat a všech našich nejbližších. Uvědomme si, že v našem věku - jak se říká velkou díru do světa již neuděláme - a ani v minulosti nám vše nevyšlo podle našich představ, ale takový je již život. Věřte, že někteří jsou na tom ještě hůř a přesto děkují za každé dobré ráno.

Ať žije naše další setkání a ať moc neprořídí naše řady!

Josef Košut

Zuzana Ščerbová hrála i v Bojkovicích

Že nevíte, kdo to je? Zuzana je mladá talentovaná herečka z Bojkovic, která absolvovala JAMU v Brně, kde také v současné době působí.

Mohli jsme ji vidět v divadelní hře Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho v neděli 18. září 2005 v Kulturním domě v Bojkovicích. Skvěle zahrála postavu Outěchové.

Když jste si pustili televizi /ČT 1/ v neděli 9. října 2005 ve 20.00 hodin, účinkovala v komediálním triptychu na téma škola 3 plus 1 s Miroslavem Donutílem. Viděli jsme ji v poslední mikrokomedii, která se jmenovala Reparát, představovala tam judistku Jarmilku Máchovou.

Přejeme jí ještě hodně pěkných rolí.

MŠ

Ondřej Kepka, Miroslav Donutil a Zuzana Ščerbová

Týden knihoven

Týden knihoven se v letošním roce odvíjel v duchu ankety Největší Čech a bylo využito motto Velcí a malí Čechové.

Probíhal v prvním říjnovém týdnu, v době od 3. – 8. října 2005.

Zajímavostí je, že v nedávno proběhlé celonárodní anketě Největší Čech se do první desítky dostala pouze jedna žena, a to Božena Němcová.

Shodou okolností byla její nejznámější kniha Babička poprvé vydána před 150 lety. A navíc v loňské celonárodní anketě o nejoblíbenější knihu se Babička dostala na 5. místo (= druhá nejoblíbenější česká kniha).

Proto i v naší knihovně se tato skutečnost promítla do akcí pořádaných v tomto pro knihovny slavnostnějším týdnu.

Byla zde instalována malá výstava z knih Boženy Němcové, které máme v našem fondu. Zároveň byl vyhlášen kvíz pro všechny zájemce, který se týkal právě života této spisovatelky a její Babičky.

Kromě toho se v knihovně v duchu pohádek Boženy Němcové nová „pohádka“ tvořila, a to na pokračování. Každý návštěvník

knihovny, který měl chuť, si mohl napsat jednu větu, a tak děj „pohádky“ posunout někam úplně jinam.

Zájemci mohli také anonymně napsat a vložit do „trezoru“ své nápady, postřehy a připomínky – kladné i záporné - k činnosti knihovny a jejímu provozu.

Kromě toho proběhla soutěž o nejkrásnější knižní záložku.

Bohužel se mi do uzávěrky tohoto čísla nepodařilo tyto „aktivity“ vyhodnotit, ale určitě Vás s jejich výsledky seznámím v příštím čísle Našeho Bojkovska.

Po celou dobu týdne knihoven probíhala i v naší knihovně tzv. amnestie – tj. osvobození od poplatků.

V tomto týdnu také knihovnu navštívili žáci ZŠ Nezdenice. Byla pro ně připravena knihovnická lekce a byli všichni seznámeni s provozem, možnostmi naší knihovny a službami, které svým čtenářům i návštěvníkům poskytuje.

A co pro Vás knihovna na nejbližší období připravuje?

Mimo jiné besedy:

11. 11. 2005 - Beseda o pěstování orchidejí s panem Martinem Kryštofem

15. 11. 2005 - cestopisná beseda Gruzie s panem Michaelem Pokorným

Podrobnější informace budou včas uveřejněny na plakátcích a vyhlášeny místním rozhlasem.

Pro neustálé dotazy opět uveřejňuji půjčovní dobu a roční poplatky.

Půjčovní doba:

Úterý, pátek 9.00 – 11.30 hod. 12.30 – 18.00 hod.

Čtvrtek 9.00 – 11.30 hod. 12.30 – 16.30 hod.

Roční poplatky:

Dospělí 40,- Kč

Děti, důchodci, studenti 20,- Kč

internet zdarma

Těším se na setkání s Vámi ať už při půjčování knih nebo jiných akcích.

Božena Gajdová

Světlovan

Folklórní soubor Světlovan z Bojkovic spolu s Cimbálovou muzikou Jaroslava Pavlíka přijal pozvání na 59. besedu u cimbálu, kterou pořádal v sobotu 22. října 2005 valašský soubor Kašava v Lukově.

Program večera nebyl náhodný, protože v letošním roce bylo vzpomenuo historických nájezdů a vpádů Bočkajovců a Kuruců na území jihovýchodní Moravy.

Program se jmenoval „Písňe bolesti a smutku aneb O machometánech a jiných nájezdnících“ a kromě Světlovanu jste tam mohli vidět dětský soubor Handrláček z Kunovic a místní valašský soubor Kašava.

Světlovan se vrátil k tanečnímu pásmu Honění Kuruců v Bojkovicích z roku 1978 /námet, dramaturgie, scénář a průvodní text, režie a choreografie PhDr. Karel Pavlišťák CSc. a Jarmila Uherková/, za které byl jmenován laureátem Mezinárodního folklórního festivalu ve Strážnici 1983 /za zdařilou rekonstrukci historického záznamu letnicového obyčej z jihovýchodní Moravy a jeho uvedení v moderní scénické podobě/. Taneční pásmo „Honění Kuruců“ bude Světlovan tancovat i na Kateřinské zábavě v Nezdenicích v sobotu 26. listopadu 2005.

MŠ

Připravujeme

Benefiční koncert

Koncert k počtě sv. Mikuláše

kostel sv. Vavřince 25. listopadu 2005 v 19.30 hodin
Účinkuje Vladimír Matějček a na varhany hraje Vladimír Roubal,
zpívá Dětský pěvecký sbor Tulipán při ZUŠ Bojkovice,
řídí Eva Regináčová,
doprovází Eva Martinovičová
a Smlíšený pěvecký sbor NOTABENE Bojkovice,
řídí Rostislav Slovák

Mikulášské předvádění

Přijďte se podívat
do společenských prostor Městského úřadu Bojkovice - IC
/vchod z ulice Komenského/

ve středu 30. listopadu 2005.

Od 8 do 13 hodin uvidíte výrobu figurek z kukuřičného šustí,
slaměných ozdob, zdobení perníků, jak se dělá adventní věnec
a jiné ozdoby na zkrášlení domova.
Vyrobené předměty si můžete zakoupit.
Jste srdečně vítáni.

Adventní koncerty

v kostele sv. Stanislava v Pitíně

neděle 27. 11. 2005

začátek v 16 hodin

v kostele sv. Vavřince v Bojkovicích

neděle 11 12. 2005

začátek v 16 hodin

**účinkují žáci a učitelé ZUŠ Bojkovice
pěvecké sbory a komorní soubory**

Divadlo

Hoffmannovo divadlo z Uherského Hradiště

hraje divadelní představení

Zkrocení zlé ženy

16. listopadu 2005 pro školy

Slovácké divadlo

Informace pro předplatitele
do Slováckého divadla v Uherském Hradišti

Další představení bude
ve čtvrtek 1. 12. 2005

M. J. Lermontov - Maškaráda

Odjezd prvního autobusu je v 18. hodin z Pitína. Z Bojkovic autobu-
sy odjedou v 18,15 hodin od OD TIS, zastávka v Záhorovicích naproti
školy je v 18,20 hodin, v Nezdenicích v 18.25 hod.

Předplatné na rok 2006

Jules Feiffer - **Vraždičky**

Tennessee Williams - **Skleněný zvěřinec**

Zoltán Egressy - **Modrá, modrá, modrá**

William Shakespeare - **Richard III.**

Marian Palla - **....a Vycucnutí**

Peter Stone, Jule Styne, Bob Merrill - **Někdo to rád horké**

Zájemci o předplatné do Slováckého divadla v Uherském Hra-
dišti na příští sezónu, můžete se přihlásit na Městském úřadě v Boj-
kovicích u M. Špiritové, tel. číslo 572 610 428 **do 15. listopadu.**

Cena vstupenek na šest představení je 600,- Kč a 540,- Kč pod-
le pořadí. Doprava autobusem je za 276,- Kč

Už jste na to přišli?

♦ Výstava ♦ Výstava ♦ Výstava ♦ Výstava ♦ Výstava ♦ Výstava ♦

Připravujeme opět výstavu

Stavby Zlínského kraje

- společenské prostory Městského úřadu
/vchod z ulice Komenského/

21. 11. - 1. 12. 2005

Společenská kronika

Naši noví občané

Erik Šenkeřík
Kateřina Kubíková
Petra Pomykalová
Johana Trnková
Nikol Krystenová
Valerie Pippalová

Odešli z našich řad

Marie Juračková	79 let	Močidla
Roman Ondrušek	35 let	Fučíkova čtvrť
Ján Krovina	66 let	č. Křhov
Libor Gregovský	37 let	Čtvrť 1. máje

Pokud nemáte zájem o zveřejnění ve společenské kronice, informujte M. Špiritovou na Městském úřadě v Bojkovicích nebo telefonicky na čísle tel. 572 61 04 28.

Vzpomínky

*I když čas jde dál,
ale bolest v srdci zůstává....*

Dne 17. 10. 2005 to byly dva roky od úmrtí mého tolik milovaného syna **Ludinka Roubalíka**. Moc smutná a bolavá je vzpomínka, když tu nemám mého milovaného syna Ludinka.

matka Boženka Roubalíková.

Dne 20. října uplynul rok od chvíle, kdy náhle odešel náš milovaný manžel, tatínek a dědeček **pan František Breznický z Bojkovic**.

Děkujeme všem, kteří s námi vzpomenu.
manželka a děti s rodinami

*Jen kytičku na hrob Ti můžeme dát
a s láskou na Tebe vzpomínat.*

Dne 3. prosince by se dožil 75 let a 29. prosince uplynou čtyři smutné roky, co nás navždy opustil můj drahý manžel **pan František Švajda ze Bzové**.

*Stále vzpomínají manželka
a děti s rodinami.*

*Motto: Smutný je domov, prázdný je v něm,
cestička k hřbitovu zůstala jen.*

Dne 6. září 2005 jsme vzpomněli 30-té výročí úmrtí **pana Josefa Šopíka z Krhova**.

*S láskou a vděčností vzpomínají manželka
a dcery s rodinami.*

*Jen kytičku na hrob Ti můžeme dát
a s láskou vzpomínat.*

Dne 14. 11. 2005 by se dožil **pan RNDr. Ladislav Kocman** 70 let a zároveň vzpomene třetí smutné výročí od jeho úmrtí.

*S láskou a úctou vzpomíná manželka
a synové s rodinami.*

*Hvězdičkám na nebi svou bolest žaluji,
kytičku vzpomínek na hrob Ti daruji.
Kytička vadne, na srdce padá tíž,
že se nám, tatínku, už nikdy nevrátíš.
Utichlo srdce Tvoje, odešel od všeho, co jsi měl rád,
jen kytičku květů z lásky a klidný spánek Ti můžem
přát.*

Dne 27. 10. 2005 jsme vzpomněli první výročí úmrtí mého manžela, našeho tatínka, dědečka **pana Miroslava Zábranského**.

S láskou vzpomínají manželka a dcery s rodinami

*Kdo lásku a dobro rozdával,
ten neodešel a žije v srdcích dál*

Dne 12. 12. je to rok co vzpomínáme smutné výročí úmrtí **pana Josefa Malička z Bojkovic**.

*S láskou vzpomíná dcera Monika s rodinou, syn
Petr s rodinou a maminka.*

*„Ježíši, Králi nebe a země,
popřej mu místa v království svém !“*

V den Krista Krále před pěti léty odešel na věčnost **pan Miloslav Prchlík z Krhova**. Kdo jste jej znali, prosím, vzpomeňte na něj alespoň tichou modlitbou. *Děkuje sestra*

*Jen kytičku na hrob Vám můžeme dát
a s láskou na Vás vzpomínat.*

Dne 5. listopadu by se dožil 90 let náš drahý tatínek, dědeček a pradědeček **pan Karel Šťastný** a 22. listopadu by se dožila 80 let naše drahá a obětavá maminka, babička a prababička **paní Božena Šťastná**.

*Kdo jste je znali, vzpomeňte s námi. Za tichou
vzpomínku děkuje syn Karel, dcery Ludmila a Božena, vnuci Jarda, Libor, Rostík, Klárka, Liba a
Monika, pravnučata Verča, Sylvinka a Lianka.*

*Ráno jsi zavřel oči navždy
a duše Tvá odešla - snad do nebe
a my, Tví blízcí
s láskou vzpomínáme - je to již 5 let
na Tebe.*

Dne 14. 12. 2005 uplyne 5 let od úmrtí **pana Josefa Šopíka z Krhova**
vzpomínají manželka Anna, dcery Hana a Ivana, vnoučata Šárka a Pepíček

Bez rozloučení odešel....

Dne 26. 11. 2005 to bude rok co zemřel **pan Emil Papák z Bojkovic**. *Vzpomínají sestry a bratr s rodinami.*

Smutným dnem pro nás zůstává 6. prosinec, kdy si připomínáme 1. výročí úmrtí **paní Kateřiny Křížkové ze Bzové**.

S láskou vzpomíná rodina.

